

T u ž b a

Tužitelji, žrtve genocida u Krajini, među njima i Milena Jović i Živka Mijić, koje istupaju u svoje i u ime svih njih u sličnoj situaciji, u svojoj tužbi protiv tužene L- Communications Corp. (L-3) i MPRI, izjavljuje sledeće:

Priroda spora

1. Ovo je zajednička tužba koju podižu Srbi iz Krajine, regiona u Hrvatskoj, gde su živeli do avgusta 1995. kada su postali žrtve hrvatskog vojnog napada, poznatog pod nazivom operacija "Oluja" - agresivnog, sistematskog vojnog napada i bombardovanja demilitarizovanog civilnog stanovništva, koje je inače tada bilo pod zaštitom UN-a. Operacija „Oluja“ je dizajnirana da ubije ili nasilno iseli srpsko stanovništvo sa područja Krajine, odnosno sa hrvatske teritorije, samo zato što su oni bili manjinska, različita etničko-religijska grupa.

Tužena MPRI, privatna vojna agencija, kasnije preuzeta od strane Defendat L-3 Communications Inc., trenirali su i opremili Hrvatsku vojsku za operaciju "Oluja" i napravili vojni plan operacije „Oluja“. Operacija „Oluja“ je postala najveća kopnena ofanziva u Evropi od II svjetskog rata, i rezultovala je ubistvima i nehumanim postupcima prema hiljadama Srba, tom prilikom je i oko 200.000 Srba iseljeno iz zemlje njihovih predaka koja se nalazila na sadašnjoj hrvatskoj teritoriji, prilikom nasilnog iseljenja došlo je do pljačkanja i uništavanja stotine miliona vredne imovine Srba iz Hrvatske.

Žrtve „Oluje“ i njihovi nasljednici tvrde da je tuženik saučesnik u genocidu.

Stranke

2. Tužiteljka **Milena Jović**, je fizičko lice, stranac, i sada stanovnik Srbije.
3. Avgusta 1995, gđa Jovića, zajedno sa svojim suprugom i dvoje djece, četverogodišnjim sinom i šestogodišnjom kćerkom, živjela je u blizini centra u Kninu u Krajini, regionu u Hrvatskoj. Rano ujutro u petak, 4. avgusta 1995., oko 2 časa ujutro, počela je operacija „Oluja“ sa jakim intenzivnim bombardovanjem gradskog centra u Kninu. Brojne granate ispaljene tokom ovog bombardovanja padale su u blizini doma Jovićevih, porodica je pokušala da napusti svoj dom i potraži utočište u podrumu majke g-dina Jović. Dok su pokušali da stignu do podrumskog skloništa vidjeli su brojne sugrađane kako u panici i strahu od bombardovanja napuštaju grad.
4. Jovićeva i njena porodica su se vratili u svoju kuću, na brzaka uzeli nešto od stvari i potrпали ih u malu prikolicu, prikačenu za njihov osobni automobil i napustili Knin. Dok su bježali, vidjeli su desetine stradalih po ulicama i putevima koji vode iz Knina, vidjeli su kuće i zgrade koje su u plamenu, a planule su od siline artiljerijskog bombardovanja. Porodica Jović je takođe doživjela artiljerijski napad i žestoku paljbu iz vatrenog nauružanja dok su se kretali u koloni izbjeglica koja je napuštala Knin.
5. Dok su vozili kroz Liku, regija u Krajini, kolonu izbjeglica, u kojoj se nalazila i porodica Jović, bombardovala je hrvatska avijacija. Svuda oko njih bili su ranjeni i umirući ljudi.

6. Jovićeva je zajedno sa svojom porodicom pobjegla iz Krajine, i putujući kroz Bosnu, stigli su u Srbiju, gdje su se kasnije i nastanili. U operaciji „Oluja“, gđa Jović i njena porodica izgubili su sve svoje lične stvari i nekretnine, ostalo im je samo ono što su strpali u malu prikolicu zakačenu za njihov osobni automobil.

7. Tužiteljka **Živka Mijić**, je fizičko lice, i stanovnik Sjedinjenih Dražva.

8. U avgustu 1995. godine, gđa Mijić, njen suprug i troje dece, stanovali su u mjestu Titova Korenica, na području Krajine u Hrvatskoj. Rano ujutro u petak, 4 avgusta 1995., oko 2 časa izjutra, otpočela je operacija „Oluja“ intenzivnim granatiranjem Korenice. Kao rezultat toga bombardovanja, Mijićeve i njena porodica napustili su njihov dom i mjesto stanovanja i uputili se iz Krajine.

9. Gđa Mijić i njena porodica pobjegli su iz Korenice i pridružili se koloni izbjeglica koja se kretala ka Bosni, nekoliko puta ih je gađala artiljerija, napad na kolonu vršile su i hrvatske vojne motorizovane jedinice. Komšija koji je putovao sa njima ostao je obezglavljen prilikom jednog udara artiljerijskog projektila za vreme jednog od bombardovanja. Porodica Mijić svjedočila je o ovom, i mnogim drugim napadima hrvatskih snaga u kojima su neke od izbjeglica bile ranjene ili ubijene u toku egzodusa iz Krajine.

10. Mijićeve i njena porodica prvo su prebjegli u Bosnu a nakon toga na Kosovo, gdje su bili smješteni u izbjegličkom kampu, u kojem su ostali do početka neprijateljstava na Kosovu 1999. godine. Odobreno im je državljanstvo u Sjedinjenim državama u julu 2000., i sada su stanovnici Sjedinjenih dražava.

11. Imovinu porodice Mijić su opljačkali i uništili hrvatski vojnici za vreme operacije „Oluja“. Imovina im je ostala napuštena i okružena minama, što je i danas čini nesigurnom za povratak.

12. Tužena **L-3 Communications, Inc.** je korporacija iz države Delaware, sa svojom glavnom kancelarijom lociranom na broju 600 u trećoj Aveniji u Njujorku, u državi Njujork.

L-3 je vodeća agencija u pružanju usluga odbrane, i poslovima obavještavanja, nadziranja i izviđanja, ostvarivanju sigurnih komunikacija, treninga i simulacija, avio modernizacije i održavanja sistema. Ime kompanije je izvedeno iz imena njenih osnivača Frenka Lanze, Roberta LaPenta i Lehman Brothers, koji su osnovali kompaniju 1997.

13. L-3 su kupile MPRI u junu 2000. godine, za 40 miliona dolara. L-3 posjeduje 100% od MPRI-a i upravlja MPRI-em kao jednim svojim djelom. MPRI nema odvojenih finansijskih poslova izvan L-3 i sve njihove finansije su inkorporirane u L-3 i sve finansijske izvještaje podnose zajedno.

14. Tužena **MPRI**, što je skraćenica od *Military Professional Resources Inc.*, je korporacija iz Delaware sa sjedištem u ulici 1320 Braddock Place, Aleksandrija, Virginia. Oni su vojno konsultanstka firma i pružaju široku lepezu usluga, kako javnim tako i privatnim licima. MPRI je osnovan 1988. godine, osnovala je grupa visoko rangiranih američkih vojnih oficira, koji su se iznenada suočili sa smanjenjem vojske nakon prestanka Hladnog rata. Bivši oficiri su se organizovali i krenuli da traže

posao uz pomoć svojih starih kolega iz Ministarstva odbrane.¹ Sve reference u ovoj tužbi koje se odnose na MPRI odnose sa i na L-3.

Nadležnost i mjesto

15. Ovaj sud u ovom slučaju ima nadležnost po Alien Tort Statutu (ATS), 28 U.S.C paragraf 1350: "Federalni sudovi će imati originalnu nadležnost nad bilo kojom civilnom parnicom koju vodi stranac, kad se ona tiče delikta koji je počinjen kršenjem prava naroda ili ugovora USA"

16. ATS po nadležnosti pokriva ograničen broj slučajeva koji se tiču kršenja međunarodnog prava.² Vidi *Estate of Marocos Human Rights*, 25 F. 3d 1467, 1474 (9. Cir.1994); *Papa v. United States*, 281 F.3d 1004, 1003 (9. Cor.2002). U glavnom slučaju *Sosa v. Alvarez-Machain*, 542 U.S. 692 (2004), se kaže da kada je ATS usvojen 1789 bila su najmanje tri vrste spora koje su se zasnivale direktno na kršenju međunarodnog prava, poimence: kršenje bezbednog obavljanja, povreda prava ambasadora i gusarenje.

Sosa, 524 U.S: na 716 Kongres namenuje ATS da "uspostavi nadležnost nad relativno malim djelom sporova koji se tiču kršenja prava naroda." Id. Na 720. „Federalni sud ne bi trebao prepoznavati privatne tužbe... za kršenje nijednog međunarodnog prava koje nema definisan sadržaj i koje nije prihvaćeno među civilizovanim nacijama..." u to spadaju bezbednost obavljanja, povreda prava ambasadora, i gusarenje. Id na 732. „da bi bilo pogodno za zakonsko suđenje, kršenje međunarodnog prava mora biti specifično, univerzalno i obavezujuće.“ *Sosa*, 524 U.S. na 732 citirano *In re Estate of Marocos Human Rights Litigation*, 25 F 3d 1467, 1475 (9. Cir.1994)

17. Jedan od primjera važnog međunarodnog kriterija sa dovoljnim koncezusom i sa specifičnošću koja zadovoljava *Sosa* kriteriju i koji je prepoznat od većine je „Genocid koji počine pojedinci kršeći međunarodno pravo“ (*Kadic v. Karadzic*, 70 F 3d, 239-41 (9. Cir 1995) *Sosa* 524 U.s. na 733.

18. Genocid je zaista jedan od najvažnijih i jedan od najbolje definisanih zločina po međunarodnom pravu, bez obzira da li su počinioci Vlade ili privatna lica. Ako genocid ne zadovoljava kriterij Vrhovnog suda prema ATS, po obrazloženju *Sosa*, onda ga ništa ne zadovoljava.

19. Uprkos nekim labavim definicijama genocida koje se mogu naći u popularnim novinama i medijima, zapravo međunarodno pravo ga definiše vrlo precizno. Npr, ciljna grupa protiv koje može biti počinjen genocid su "nacionalne, etničke, rasne i religijske". Član II Konvencije o prevenciji i kažnjavanju zločina genocida 78 U.N.T.S. 277 (9 decembra 1948).³ Političke grupe se ne spominju, nije genocid ubiti

¹ Citirano iz Center for Public Integrity, Windfalls of War, na projects.publicintegrity.org/wow/bio.aspx?act=pro&ddlC=39

² Ovaj aspect ATS je pitanje "da li leži pod zakonodavnom i sudskom moći" *Sosa* 542 U.S. na 730

³ član II: U ovoj konvenciji pod genocidom se podrazumijeva bilo koje od sljedećih djela, počinjenih s namjerom da se potpuno ili djelimično uništi jedna nacionalna, etnička, rasna ili religiozna grupa:

(a) ubistvo članova grupe (naroda);

(b)uzrokovanje teških tjelesnih ili mentalnih povreda članovima grupe (pripadnika određenog naroda)

c) namjerno podvrgavanje grupe takvim životnim uslovima koji dovode do njenog potpunog ili djelimičnog fizičkog uništenja;

ili uništiti članove političke partije. Drugi primjer specifičnosti je u tome što namjera da se unište članovi ciljne grupe mora biti "specifična namjera" - to je uža verzija mens rea.

20. Tužitelji tvrde da je MPRI odgovoran za saučesništvo u genocidu.⁴ Ovaj zločin ima iste specifičnosti kao genocid, jedina razlika je što genocid zahtijeva specifičnu namjeru da se ubije ili uništi ciljna grupa, a saučesništvo u genocidu zahtijeva saznanje da počinitelj ima specifičnu namjeru. Ova razlika je elaborirana u Tački I u ovoj tužbi (dole).

21. Tuženik L-3 je tvrdio u jednom ranijem slučaju da se ATS ne može primjeniti na korporacije, vidi *Wissam Abdullateff Sa'eed Al Quraishi v. Adel Nakla*, Civilna No PJM 08-1696 (D.C. Md. Juli 29.2010), u predložio sudu da odbaci optužbe. Sud je odbacio tvrdnju da su korporacije izuzete iz toga u priložio analizu odluke na 5 strana (Id u 67-72.)

22. Čak i ako ATS nije obezbedio nadležnost u ovom slučaju, Američku naciju ili korporaciju može tužiti bilo ko⁵ čije je pravo povređeno kao rezultat ozbiljnog kršenja međunarodnog prava.

Jer "međunarodno pravo je dio našeg prava, i mora biti utvrđeno i pokrenuto od strane sudova"

23. Ovaj sud ima ličnu nadležnost nad tuženikom L-3 jer L-3 obavlja dio svojih poslova na području djelovanja ovog suda.

24. Mjesna nadležnost ovog suda je opravdana jer L-3 posluje u ovom okrugu tako da se i MPRI može naći u ovom okrugu. A uz to, brojni tužitelji borave na ovom području.

Činjenice

25. Ukoliko drugačije nije navedeno, sljedeći paragrafi u ovom odjeljku su izvučeni iz informacija i uvjerenja koji se baziraju na objavljenim istraživanjima, žurnalima, knjigama, enciklopedijama, novinama, izvještajima, fotografijama,

(d) uspostavljanje mjere s namjerom sprječavanja rađanja u okviru grupe (naroda);

(e) prinudno premeštanje djece iz jedne grupe u drugu.

⁴ član III: Sljedeća djela bit će kažnjiva:

(a) genocid;

(b) planiranje izvršenja genocida;

(c) direktno i javno podsticanje na izvršenje genocida;

(d) pokušaj genocida;

(e) saučesništvo u genocidu.

⁵ Uključujući strance. "Strani državljani, po politici i praksi sudova u ovoj zemlji, mogu pristupiti sudovima i ukazati na pogreške u šticeđu njihovih prava". *Disconto Gesellschaft v Umbreit*, 208 U.S. 570-578 (1908)

intervjuima očevidaca, javno objavljenim izjavama, svjedočenjima i izjavama eksperata na raznim suđenjima pred ICTY-em u Hagu.

26. Srbi, preci tužitelja iz ovog slučaja, naselili su se na granična područja u Hrvatskoj sredinom 16 vijeka na poziv ugarskog cara koji im je obezbjedio besplatnu zemlju i garantovao im vjerske slobode. Ugarska namjera je bila da napravi tampon zonu između njih i Otomanskog carstva. Mudro smišljena šema dobro je funkcionisla. Srbi su uspješno branili svoje domove od sporadičnih turskih upada, a u ostalo vreme živjeli su mirno bez da su ikada tražili teritorijalno proširenje.

27. Do 1995. srpska populacija u Krajini u Hrvatskoj porasla je do brojke od oko 200.000. i svi su bili državljani Hrvatske.

28. Hrvatska je postala nezavisna država 1991. Političari i mediji počeli su da pozivaju da se stvori etnički čista država Hrvatska, a taj plan uključivao je istjerivanje Srba i drugih nacionalnih manjina sa hrvatske teritorije.

Uz to oko 600.000 Srba i Jevreja ubijeno je u Jasenovcu za vreme II svj. rata. Ostali su samo oni Srbi koji su se skrili ili uzvratili borbom, te se po završetku rata vratila na svoja ognjišta. I ti Srbi koji su preostali u Krajini bili su glavna meta u hrvatskoj kampanji etničkog čišćenja.

29. U toku 1994. tuženik MPRI ušao je u pregovore sa Hrvatskom (biće objašnjeno dalje u tekstu). MPRI je znao ili je trebao znati činjenice o koncentracionom logoru u Jasenovcu. MPRI je znao ili je trebao znati kako intenzivno Hrvati osjećaju mržnju prema Srbima. MPRI je znao ili trebao znati da su hrvatski lideri, sa kojima su pregovarali, bili ključne figure Ustaškog pokreta koji je podsticao, organizovao i vodio masakre i druga ubijanja u logorima u Hrvatskoj za vreme II sv. rata.

30. Koncentracioni logor Jasenovac, iz vremena II sv. Rata, istoričari su nazvali "Aušvic Balkana". Uporedba se ipak ne može napraviti. U Aušvicu su, kao što je opšte poznato, žrtve koje ništa nisu sumnjale odvodili gole pod tuš, a umjesto vode iz tuševa je curio Zyklon-B, otrovni gas koji ih je automatski ubijao. Ali u Jasenovcu nije bilo novca za opremu koja bi olakšala masovna ubistva, jer je sav novac išao na podršku hrvatskog rata protiv saveznika, naročito SSSR. Ipak 600.000 Srba i drugih manjina su ubijene - akvivalent gomili sa 9 Super Bowls-a. Žrtve su ubijane ručno- tj. štapovima, palicama, maljevima, noževima i konopcima - sistematično i sa ekstremnom surovošću.

Načini na koje su izvršavana ubistva, a koji svjedoče o stepenu mržnje prema Srbima, prevazilaze granice ljudske mašte. Neki od načina su⁶:

a) hrvatski civili su nosili koljački nož i održavali takmičenja ko će pobiti više zatvorenika. Jedan od stražara, Petar Brzica, osvojio je nagradu prevezavši vrat 1.360 novih pridošlica u logor u jednom danu;

b) srpske majke koje su nosile malu djecu u naručjima odvođene su u ograđeni dio kampa. Hrvati van ograde su gledali, kada bi se vrata otvorila, unutra su puštani

⁶ Ilija Ivanović, "Svjedok Jasenovačkog pakla" (2002), Barry M. Lituchy, "Jasenovac i Holokaust u Jugoslaviji" (2006); Vladimir Dedijer i Harvy L. Kendall, "Jugoslovenski Aušvic i Vatikan: Hrvatski masakr nad Srbima za vreme II svjetskog rata" (1992).

izglednjeli policijski psi koji su napadali bebe, rastržući ih pre nego bi se ustremili i na njihove majke;

c) hrvatski stražari i oni zaduženi za vješanja nosili su palice i maljeve i odvodili bi srpske dječake u šumu gdje bi ih tjerali da iskopaju rupu, onda bi ih mlatili po glavama dok ih ne obezglave. Kada bi vjetar duvao u određenom pravcu, roditelji u kampu Jasenovac mogli su čuti vriske svoje djece;

d) srpske žene su grupno silovane, a kada bi zadnji Hrvat završio, žrtvi bi iskopao oči, tako da on bude zadnje što će ikada vidjeti;

e) jedini izvor pijaće vode za zatvorenike bila je zagađena rijeka Sava. Odrasli Srbi vezivani su u parove leđa uz leđa i onda bi im odsjekli stomake pre nego ih bace u rijeku, tako ne samo da bi umrli u najgorim mukama nego bi i njihova creva ispala i dodatno zagađivala rijeku;

f) mala djeca živjela su na dnevnoj "supi" od trave, korova, insekata i zagađene riječne vode, ubrzano su slana u bolnu smrt kada bi im u obrok umiješali i kaustičnu sodu.

31. O ovim i sličnim zlodjelima teško je i pisati, ipak oni su stalno prožimali svaku priču na ovim prostorima. MPRI nije mogo biti nesvjetan ovih horornih "narodnih predanja" - ispričanih ne sa stidom, nego sa divljenjem u odnosu na inventivnost ubilačkih metoda - kada je MPRI pregovarao o ugovoru 1994.

32. Te 1994 godine, dok se Njemačka pravdala za holokaust i stavljala van zakona korišćenje nacističkih zastava i insignija, Hrvatska nije doživjela slično pročišćenje i denacifikaciju kao Njemačka. Umjesto toga, najveći zlikovci ustaškog režima, sa parama koje su pokrali od Srba za vreme rata i smjestili ga u stranim bankama, postali su vodeći zvaničnici nove Nezavisne države Hrvatske.

33. Prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, u svojoj knjizi "Bespuća povijesne zbiljnosti", koja je objavljena 1988., i distribuirana diljem Hrvatske narednih godina, piše:

"Genocidno nasilje je prirodni fenomen u očuvanju humano sociološke i mitološke božanske prirode. Genocid nije samo dozvoljen nego se čak i preporučije."⁷

34. Jedna od prvih odredbi novog Hrvatskog sabora bila je da ukine legalni status Srbima iz Krajine i izbaci ih iz odrednice "konstitutivnog naroda" u odrednicu "nacionalna manjina", tako je zvanično, iako najvjerovatnije slučajno, označila Srbe iz Krajine kao "nacionalnu, etničku, rasnu ili religijsku grupu" koja se uklapa u definiciju genocida iz Konvencije.⁸

35. Srbi u Krajini bili su u nezavidnom položaju. Odvojeni od svojih hrvatskih sudržavljana etničko religijskom barijerom, a takođe odvojeni i od njihove etno-

⁷ Gibbs, David, N. First Do No Harm: Humanitarna Intervencija i uništenje Jugoslavije. Nashville: Vanderbilt University Press, 2009 at. P 67

⁸ Član II Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida od 12 januara 1951 svrstava ga u zločin protiv međunarodnog prava "sa namjerom da uništi, u cijelosti ili djelomično, nacionalnu, etničku, rasnu ili religijsku grupu, kao takvu.

religijske zajednice u susjednoj Srbiji hrvatskim državljanstvom. Tako ako bi ih napali Hrvati, ne bi bili sigurni da li će u zaštitu njihovog interesa stati Srbija.

36. Savjet bezbjednosti UN je 1991., alarmiran povećanim nasiljem u bivšoj Jugoslaviji, donio Rezoluciju 713, kojom je uspostavljen "potpuni embargo na sve isporuke oružja ili vojne opreme Jugoslaviji". Rezolucija je pozivala na "naročitu" pažnju na "granice susjednih država" tako izražavajući zabrinutost za stanovnike sa područja Krajine.

37. Kako bi sprečila nasilje u bivšoj Jugoslaviji, Savjet bezbjednosti UN-a uspostavio je UNPROFOR, čiji djelovi su formirali UNPA zone u Hrvatskoj. Dvije od četiri UNPA zone bile su smještene u Krajini.

38. Zabrinutost Savjeta Bezbjednosti UN-a za srpsko stanovništvo tog regiona je na ovaj način bila transparentna, i to dokazuje da opasnost od neprijateljstava dolazi od strane Hrvata. Ova činjenica je bila ili je morala biti poznata MPRI-u.

39. Krajina se devedesetih sastojala od sela, mjesta i nekoliko gradova koje su nastanjivali većinom Srbi. Dvije jedinice UNPROFORA smjestile su se na malim područjima i nisu se širili okolo po regionu. Srbi su imali nešto svoje policije. Osim samih trupa UNPROFORA, u Krajini nije bilo značajnih vojnih meta.

40. Do oktobra 1994., ubrzana kampanja u Hrvatskoj, ili ubiti ili protjerati Srbina iz te zemlje, fokusirala se na 200.000 Srba koji su živjeli u regionu Krajine. Postojao je određen pritisak na Hrvatsku vojsku da se treba riješiti ovih ljudi. Ali vojska nije mogla iznaći način da uradi tako nešto. Objektivno govoreći bilo im je gotovo nemoguće preseliti ili ubiti 200.000 ljudi iz sledećih razloga:

41. Prvo, Hrvatska vojska nije bila ni obučena ni opremljena da ubije ili protjera 200.000 Srba nastanjenih u Krajini. Njenom vodstvu nedostajalo je iskustvo u kontrolisanju masa, kao i u planiranju i izvođenju velikih vojnih operacija koje trebaju da budu vrhunski kordinisane između komandi, sa dobrim obavještajnim timom i efektivnom logističkom podrškom. U vojsci su uglavnom bili ljudi sa margine društva koji samo imaju pušku.

42. Drugo, čak i da su uspjeli istjerati stanovnike Krajine iz svojih kuća, to bi trebalo uraditi velikom brzinom. Jer ako bi se to protoglo na i 10-tak dana, Srbija je mogla mobilisati moćnu armiju i poslati je preko granice da zaustavi Hrvatsku vojsku u svom naumu pa čak i da je porazi. UN i svjetska javnost gledali bi Srpsku vojsku kao pravednu jer brani nevini narod. Istjerivanje je trebalo izvesti takvom brzinom da svjetska javnost nema vremena da apsorbuje informacije i da reaguje na njih.

43. Nikako ne bi bilo moguće istjerivanje obaviti sistemom od vrata do vrata. Došlo bi do paničnog otpora. Vojnici bi naletali na noževe i palice, roditelji bi branili svoju djecu po svaku cijenu. Ulice bi bile pretrpane i bilo bi nemoguće ponovo grupisati vojsku.

44. Jedini način koji je preostao, a koji bi proizveo ubrazano napuštanje domova bilo je vazdušno bombardovanje. Ali avioni nisu bili preporučljivi za korišćenje, jer slika kako hrvatski avioni bacaju bombe na domicilno lokalno stanovništvo izazvala

bi nasilnu reakciju NATO-a ili drugih zemalja. Tako da je hrvatska vojska svoj ofenzivni stav okrenula ka artiljerijskom granatiranju. Artiljerijsko granatiranje, se čini kao da dolazi niotkud, iznenada sleće i eksplodira, te ne ostavlja prostora za bilježenje i fotografisanje.

45. Znači rješenje je artiljerijska vatra, ali hrvatska armija nije imala modernu artiljeriju dugog dometa. Čak i da su mogli da nabave mobilnu artiljeriju iz inostranstva, mimo Rezolucije 713, Hrvatskoj vojsci su nedostajali iskusni artiljerci koji bi znali gađati daleke mete. Čak i ako je armija mogla iznajmiti iskusne artiljerce, artiljerija dugog dometa ovisi o satelitiskom navođenju. Sjedinjene države su bile jedina zemlja čiji su sateliti letjeli iznad Krajine. Grafikoni i longitudinalne informacije slane su elektronski. Informacije su zatim slate na dekodiranje u kompjuter koji bi stajao pored artiljerskog voda. Hrvatska vojska nije imala čovjeka koji je bio obučen za korištenje ovih programa, čak i da su ga imali, USA nije mogla zvanično da odbri Hrvatskoj pristup tim informacijama jer bi to bilo kršenje Rezolucije 713.⁹

46. Jednostano, nasumično granatiranje stanovništva Krajine nije dolazilo u obzir, jer je bilo od iznimne važnosti da se ništa ne desi trupama UNPROFORA koje su se nalazile po Krajini. Jer bi u suprotnom međunarodna intervencija i odmazda mogla da uništi Hrvatsku. Sljedeće države su imale pripadnike u trupama UNPROFOR-a i imale direktnog interesa u čuvanju njihove sigurnosti: Bangladeš, Belgija, Brazil, Kanada, Kolumbija, Češka, Danska, Egipt, Finska, Francuska, Gana, India, Indonezija, Irska, Italija, Jordan, Kenija, Litvanija, Malezija, Nepal, Nizozemaska, Novi Zeland, Nigerija, Norveška, Pakistan, Poljska, Portugal, Ruska Federacija, Slovačka, Španija, Švedska, Tunis, Turska, Ukrajina, Britanija i USA.

47. Ranih devedestih, nacija sa najviše interesa i posvećenosti u prevenciji velikog oružanog sukoba između balkanskih država imala su Sjedinjene države. Njihov vanjskopolitički cilj je bio uspostavljanje nezavisnih država u bivšoj Jugoslaviji koje bi bile približno vojno podjednake tako da budu jedna drugoj protuteža.

U startu je nastao problem sa Hrvatskom. Njena armija je imala malo više naoružanja od običnih pušaka, nisu imali nikakvog iskustva u korištenju modernog oružja, naročito artiljerije sa kompjuterskim navođenjem. Jasno je da su hrvatske vojne snage morale biti obučene da bi došle do nivoa na kojem su se nalazile druge balkanske zemlje.

Štaviše, armija mora da ima tenkove, mobilne artiljerijske jedinice i teško naoružane kamione, da bi uopšte znala sve o njihovom korištenju i da bi mogla da ih koristi u borbi. Tako je uvoženje ovih stvari bilo od izuzetne važnosti za Hrvatsku. Ali se ovdje Sjedinjenim državama isprečila Rezolucija 713 u kojoj je Savjet bezbednosti izglasao "generalnu i potpunu zabranu na dopremanje oružja i vojne opreme u Jugoslaviju".

48. U drugoj polovini 1994. situacija se može ovako opisati: Hrvatskoj su trebale jedinice koje mogu koristiti satelitsko navođenje kako bi gađali stanovništvo u Krajini i kako bi istovremeno izbjegli gađanje trupa UNPROFOR-a. Hrvatska nije imala ni

⁹ "Hrvatske obavještajne službe tvrde da USA dijele sa Hrvatskom satelitske informacije, što USA kategorično negira. US bespilotne letjelice, primjećivane su, čak i obarane, iznad srpskih teritorija u Hrvatskoj i Bosni. US planove leta za ove letjelice otkrio je Asošijeted Press, novinska agencija u februaru ove godine na Braču, otoku u Hrvatskoj, i kada su Hrvati i Bosanci napali Srbe ove godine, uspjeli su da izbjegnu sve glavne srpske odbrambene položaje" Charlotte Eagar, Nevidljiva Us Armija pobjeđuje Srbe, Observer (Guardian Newspaper) 5. novembar, 1995.

artiljeriju ni obučene ljude za nju. Sjedinjene države su bile blokirane Rezolucijom Savjeta Bezbjednosti koja ih je sprečavala da šalju tešku artiljeriju u Hrvatsku. Ali nema šanse da se Srbi mogu natjerati da napuste teritoriju Hrvatske. To bi jedino mogli učiniti u panici koja bi nastala nakon teškog artiljerijskog napada.

49. Rješenje hrvatskog problema našlo se u plaćeničkoj organizaciji sa vrhunskim vezama u ministarstvu odbrane. MPRI-jevo poznavanje i implementacija američke "Vojne doktrine Vazduh zemlja " trebalo je da pomogne Hrvatskoj da počini genocid nad Srbima u Krajini.

50. U ili oko oktobra 1994., hrvatsko vodstvo, koje je predvodio Gojko Šušak, zatražilo je pomoć ove plaćeničke organizacije. Susreli su se i pregovarali do potpisivanja sporazuma sa tuženikom MPRI. Po tom sporazumu, MPRI je trebao a) da poduči pripadnike Hrvatske vojske demokratskim vrednostima kako bi ih oni usvojili; b) da modernizuje hrvatsku armiju tako da može da priđe NATO-u; c) da im putem svojih kontakata obezbedi tešku vojnu opremu, uključujući i artiljerijsku jedinicu, i uveze je u Hrvatsku; d) da organuzuje Hrvatskoj primjenu u pravom vremenu kodiranih i grafičkih informacija sa satelita Sjedinjenih država smještenih iznad Krajine kako bi se podaci mogli koristiti za precizno gađanje. Po ugovoru MPRI-u biće isplaćeno milion dolara.¹⁰

51. Bilo je očigledno da će MPRI djelujući po ugovoru, uvozeći vojnu opremu i obučavajući vojsku, prekrišiti Rezoluciju 713. Ali kako MPRI nije država, UN rezolucija ga pravno ne vezuje. Tako da MPRI može da radi stvari koje Sjedinjanje države inače ne bi mogle, kao što je uvoženje oružja u RH.

52. Nešto od oružja je uvezeno teretnim avionima iz USA koje je sletjelo u Bosnu. Hrvatska je dozvolila Bosni da koristi njen vazdušni prostor, a zauzvrat da uzima postotak od tereta, koji Hrvatska neće ubirati u novcu nego u naoružanju.

53. Nema sumnje da je MPRI tačno znao šta Hrvatska namjerava postići sa obukom i naoružanjem koju im je obezbjedio. Za vreme pregovora između MPRI i Hrvatske u oktobru 1994., ministar Šušak je rekao predstavnicima MPRI-a: " Ja želim istjerati Srbe iz moje zemlje"¹¹

54. MPRI je znao da će proći godine pre nego što Hrvatska vojska zadovolji testove NATO-a. (Zapravo trebalo je 15 godina dok je RH primljena u NATO) . A ni u kojem slučaju vojna doktrina Vazduh Zemlja“ nije imala ništa sa pristupom NATO-u, zato jer je to bila isključivo američka doktrina sa kojom ni velika većina tadašnjih članica NATO nije bila upoznata. Kada je Hrvatski sabor odobrio bilion dolara za hrvatsku vojsku, MPRI je uložio primjedbu da tako veliki budžet nije za dugoročni cilj pristupanja NATO-u, već da je za kratokoročno djelovanje u svrhu koju je naznačio Gojko Šušak u pregovorima (vidi prošli paragraf).

55. Nazivajući nadolazeći genocidni napad na civile Krajine operacija „Oluja“, MPRI je otvoreno priznao da je ovaj napad proizašao iz operacije „Pustinjaska Oluja“

¹⁰ Navode pod a) i b) priznao je MPRI; navodi pod c) i d) su izvedeni na osnovu informacija i vjerovanja, i možda nisu dio pisanog ugovora ali su svakako bili dio sporazuma. MPRI uporno odbija da pokaže ugovor istoričarima i istraživačima.

¹¹ Halberstam, David." Rat u vreme mira". New York: Touchstone, 2001 at. P.335

iz 1990. godine. Stariji pripadnici MPRI su bili umirovljeni oficiri koji su učestvovali u kreiranju operacije „Pustinjska Oluja“. Tužitelji nisu mogli pronaći nijedan prigovor MPRI-a na naziv Operacija „Oluja“ čak ni iz razloga što taj naziv može da ih vezuje za genocid u Krajini. Godinama nakon toga MPRI je svojim budućim klijentima govorio u uspijehu operacije „Oluja“ ubjeđujući ih, ako MPRI može da učini to, onda može sve. Kada je reporter upitao Ed Soystera, predstavnika MPRI, da opravda njihove akcije rekao je "Mi negdje idemo jer imamo ugovor sa nekom vladom. To radimo za novac, i ne stidim se toga."¹²

56. Sa odobrenih hrvatskih milijardu dolara, MPRI je odmah krenuo da vojne potrebstine krijumčari u Hrvatsku. Sa Sjedinjenim državama, koje su okrenule glavu na drugu stranu, MPRI je intenzivno koristio kontakte u međunarodnom biznisu oružjem kao bi im obzbedio teško naoružanje, artiljeriju i druga sredstva nepходna hrvatskoj vojsci. Bitna veza za ove tajne kupovine bila je firma Cypress International Inc. firma koja se bavila snabdjevanjem oružjem i ratnim materijalom, firma u kojoj je predsjednik MPRI Vernon Lewis bio izvršni (direktor) i član upravnog odbora.

57. Termin " Vojna doktrina Vazduh Zemlja " skovao je General Donn A, Starry 1980. godine. Armija Sjedinjenih država u to vreme mjenjala je tradicionalni koncept ratovanja na kopnu, od statičnih bojnih polja gdje dvije sukobljene armije stoje jedna nasuprot drugoj na liniji fronta, na koncept proširenog bojnog polja koji uključuje "duboko sagledavanje" neprijateljeve pozadine i koncentrisanje vojne moći ka napadu naprijateljskog drugog ešalona pre nego stigne na bojno polje. Zapovjednik korpusa, npr., gleda i do 150 km u dubinu neprijateljskog teritorija gdje se nalazi moćni neprijateljski drugi ešalon i čeka da krene ka liniji fronta. Da bi se izvršio napad na drugi ešalon tako duboko, znači da komandir korpusa mora početi sa preduzimanjem akcija 72 sata pre početka napada na liniji fronta. Tako armija Sjedinjenih država mora preduzeti sinhronizovanu i potpuno integrisanu akciju „Vazduh zemlja“ i voditi bitku simulatano protiv prvog i drugog ešalona.

58. „Vojna doktrina vazduh zemlja“ se zove "doktrina", a ne plan jer je unijela revoluciju u način na koji komandanti razmišljaju o svojim zadacima. Ranije je vojska stavljala naglasak na obranu i na ratna trvenja. Ali od 1980-tih sa napretkom „Vazduh Zemlja doktrine“, vojska SAD je proširila koncept bojnog polja i on je postao sve više ofanzivno orijentisan.

59. Deset godina kasnije, 1990, „Doktrina vazduh zemlja“, uz modifikacije zbog specifičnosti terena, postala je poznata kroz "šokiraj i zaplaši" taktiku u uspješnoj operaciji "Pustinjska oluja" u napadu na Irak. Pukovnik Harry Summers, vojni historičar, napisao je da je „Doktrina vazduh zemlja“ bila „operacioni nacrt za operaciju „Pustinjska oluja“".¹³ Možda je najčuveniji američki vojni strateg koji je modifikovao „Doktrinu vazdu zemlja“ za upotrebu u operaciji „Pustinjska oluja“ bio general Karl Vuono, šef osoblja u američkoj vojsci i glavni za vojnu obuku i

¹² Esther Shrader, "US agencije unajmljene da obučavaju strane armije", Los Angeles Times, 14. April 2002. Harry "Ed" Soyster je bio bivši direktor odbrambene obavještajne službe i bivši komandujući INSCOM-a

¹³ Harry G. Summers, Po Strategiji II: Kritička analiza Zalivskog rata 159 (1992)

doktrinu pri američkoj vojsci¹⁴. Godine 1993. General Vuono se penzionisao iz vojne službe i pridružio se MPRI gdje je od 1999. postao njen predsjednik. Njegovo nedvojbeno poznavanje „Vojne doktrine vazduh zemlja“ bilo je jedna od istaknutih tačaka pregovora između MPRI i Hrvatske 1994.

60. Modifikacije koje su unijete u „Vojnu doktrinu vazduh zemlja“ i koje su donijele brzu pobjedu u operaciji „Pustinjska oluja“ održale su se i postale dio unapređene „Vojne doktrine vazduh zemlja“. Prilagođeni plan su Hrvati upotrebili protiv civilnog stanovništva u Krajini 1995. godine. Kampanja je otvoreno nazvana Operacija „Oluja“ (vidi paragraf 55, iznad).

61. Hrvatska je izvela dvije važne modifikacije u primjeni "Doktrine vazduh zemlja", ili uz pomoć MPRI-a ili uz uputstva koja im je dao MPRI. Prva je bila, zamislite crno bijele mape Krajine gdje su područja nastanjena civilima označena bijelo, a mjesta gdje su se nalazile trupe UNPROFOR označena su crno. Po zakonima ratovanja, smiju se bombardovati manja crna područja - mjesta gdje je smještena vojska. Ratni je zločin gađati civile. Sada zamislite fotografiju mape. Stavite film u negativ i dobićete sliku izvrnutih boja. I eto označenog cilja za potrebe Hrvatske, gađati velika crna polja sa slike u negativu i a izbjeći gađanje manjih bijelih djelova. Tako je Hrvatska vojska uperila svoju artiljeriju u područja pod civilima i izbjegla gađanje trupa UNPROFOR-a. Sa artiljerijom dugog dometa, ovakvu preciznost je bilo jedino moguće postići upotrebom satelitskog navođenja u realnom vremenu koje se prosljeđuje kompjuteru u artiljeriskoj jedinici. Svaki udarac u crno područje bio je ratni zločin koji nikad nije procesuiran.

62. Druga modifikacija bila je da se iz plana „Pustinjske oluje“ uklone sve defanzivne instrukcije. Nikakava odbrana nije bila potrebna jer su meta bili djeca, mladi, roditelji, bake i djedovi, stariji i nemoćni. Plan je bio skroz koncipiran da isključi mogućnost uzvratne neprijateljske vatre ili neki protunapad i umjesto toga potpuno se zasnivao na ofanzivnoj kampanji.

63. Do oktobra 1994. kada su počeli kontakti MPRI-a sa Hrvatskom, „Vojna doktrina vazduh zemlja“ bila je detaljno usavršena kroz razne simulacije kao i kroz operaciju „Pustinjska oluja“. Godinu dana kasnije vojni priručnici Hrvatske vojske usvojili su principe "Vojne doktrine vazduh zemlja". Od završetka operacije „Oluja“ (avgust 1995) hrvatska prisvaja doktrinu i piše u njoj u svojim vojnim publikacijama.

64. Prema priručniku hrvatske vojske, izdatom u oktobru 1995., "Osnove operacija koje je izvela hrvatska vojska", "vazduh zemlja" se zasniva na "preduzimanju i održavanju inicijative i nametanju svoje volje neprijatelju u cilju postizanja zadatih ciljeva", dodajući i to "to je moguće ostvariti naglim, nepredvidivim, moćnim, zbunjujućim, efektivnim i efikasnim vođenjem vojne operacije, pokretanjem napada u neočekivanim pravcima i na takvim mjestima gdje je nemoguće izvesti efektivan kontraudar."

¹⁴ General Vuono je prepoznato u VazduhZemlja vojnoj doktrini šest glavnih imperativa: doktrina, organizacija, trening, stavljanje lidera, material, I vojnici. Vidi Benjamin King, Pobjeda počinje ovdje: 35-godišnja istorija američke vojne obuke i doktrine, na 10 (n.d)

65. Dana 31. Jula 1995., 4 dana pre pokretanja operacije "Oluja", sastanak viskog nivoa održan je na Brijonima.¹⁵ Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman pozvao je vojno rukovodstvo da izvede predstojeću operaciju brzo i da zada odlučujući udarac Srbima što je pre moguće, i da se izbjegnju političke štete.¹⁶ Takođe pogledati ekspertski izvještaj Reynaud Theunens-a, "Suđenje Anti Gotovini", ICTY transkript na Pt. 2, p. 68 (decembar 2007)

66. Dana 2 avgusta 1995, dva dana pre pokretanja akcije "Oluja", general Zvonimir Červenko, načelnik Glavnog stožera, direktno je dao zadatak MPRI-u za izvršenje operacije "Oluja". U dokumentu naređuje sledeće:

"Na osnovu moje odluke instruktori - vođe, kao i zaposleni u glavnom sjedištu MPRI-DTAP, trebaju biti uključeni kao pojačanje kada je to potrebno u Upravi operacionog tima."¹⁷

Daljnje pojedinosti govore o određivanju mjesta MPRI vođama visoko u komandnoj i kontrolnoj strukturi u hrvatskoj vojsci u vreme operacije "Oluja". Tužitelji nisu bili u mogućnosti da otkriju da li je i jedan član MPRI- a služio u tom svojstvu, i samim tim suzdržavaju se da to navedu u ovoj tužbi.¹⁸

67. Gore navedene direktive iz "Vojne doktrine vazduh zemlja" su doslovno izvršene tokom operacije "Oluja". Kratko prije svitanja 4. avgusta 1995, dok je srpsko stanovništvo spavalo, Hrvatske oružane snage pokrenule su operaciju "Oluja". Artiljerijska vatra bombaradovala je kuće i stanove civila. Na sve strane su se čule jake eksplozije. Granatiranja je bilo naizgled nasumično, odjednom bi mirno naseljeno mjesto bivalo razoreno, onda bi krenule eksplozije u drugom mjestu udaljenom milju odatle, a onda u mjestu udaljenom 3 milje od prva dva. Nemilosrdni artiljerijski napadi stvarali su paniku i terorizali Srbe, tjerajući ih iz domova na ulice. Mnogi su tračali do svojih auta i malih kamiona noseći djecu i nešto kućnih potreština, što bi uspjeli strpati u kola. Eksplozije projektila izgledalo je kao da dolaze niotkuda bez najave i zbog toga su bile još više zastrašujuće nego što bi bile bombe ispuštene iz aviona. Ljudi su ginuli ili bi bivali teško ranjeni, čak su umirali i od sračnog udara usljed straha nastalog takvim bobardovanjem.

¹⁵ Postoje snažne indicije da je General Carl Vueno predstavljao MPRI na tom sastanku. Ali zato što Tužitelji ne mogu da potkrepe, u ovoj Žalbi se ne navodi da je General Vueno učestvovao na sastanku na Brijonima. Ipak neki interni dokumneti MPRI-a ukazali su Istražiteljima Tužitelja da se Carl Vueno nalazio u ovom period u Hrvatskoj. Prema pismu od 6. Juna 1995 koje je potpisao Carl Vueno a koje je adresirano na Janka Bobetka se kaže:

"Znam da smo intenzivno planirali naš susret u junu u Dubrovniku, ali moje obaveze me ni dopuštaju da se vratim u Hrvatsku u junu, tako da ću doću u julu. Pitao sam MG Griffiths-a da dogovori sa vašom kancelarijom tačno vreme susreta."

Ovo pismo je dodato kao "Dokaz 1", takođe se u njemu spominje četverodnevni seminar koji će MPRI održati u avgustu 1995., za lidere u hrvatskoj vojsci. A ovaj period se poklapa sa vremenom izvršenja "Oluje"

¹⁶ Prema transkriptima sa Briona, koje su iznjeli istražitelji ICTY-a, bivši hrvatski predsjednik Franjo Tuđman govori o operaciji "Oluja"

"moramo zadati takav udarac da Srbi praktično nestanu, područja koje ne preuzmemeo odmah moraju kapitulirati u par dana"

¹⁷ Naredba načelnik generalnog stožera Zvonimira Červenka, operacionog zapovjednika, od 03. Avgusta 1995 nalazi se kao "Dokaz 2" prevedeno na engleski; DTAP je javno ime za MPRI u Hrvatskom ugovoru, I onu označava skraćenicu od "Program asistencije za demokratsku tranziciju"

¹⁸ Ova Tužba se ne bavi optužbama da su pojedini pripadnici MPRI-a lično učestvovali u genocidnoj kampanji u vreme operacije "Oluja", samo navodi da optužuje MPRI za izradu plana, nabavku oružja i satelitsko navođenje, u cilju sprovođenja operacije "Oluja".

68. Trupe UNPROFOR-a, u svoja dva kampa, su čudom bili pošteđeni ovih artiljerijskih napada. Ali su bili skamnjeni na mjestu, nisu se usuđivali da se pomjere ka naseljenim oblastima i da zaštite građane, jer su mogli vidjeti, a i bili su informisani, da su naseljene oblasti meta napada. Tada nisu znali da se artiljerija koristi informacije sa amerčkih satelita u realnom vremenu za precizno gađanje nevojnih ciljeva.

69. Onda je iznenada drugi ešalon od nekih 100.000 hrvatskih vojnika umarširao u Krajinu simultano i na jugu i na sjeveru. Ni njih nije pogađala artiljerija. Dok su civili u žurbi napuštali Krajinu, hrvatske trupe su preturale njihove kuće i pljačkale sve vrednosti koje su ostale za njima nakon paničnog bjega. Srbe koji su zaostali i nisu pobjegli dovoljno brzo, hrvatski vojnici bi ubijali na licu mjesta. Oni koji su zaostali u svojim domovima, izgorijeli bi zajedno sa kućom. Ako bi istražali ispred vojske kao vatrena bukinja, bili bi ubijeni.

70. Hrvatska vojna taktika do sada je uspješno sprovodila principe "Vojne doktrine vazduh zemlja" kako je navedeno u paragrafu 60; "iznenadno, nepredviđeno, snažno, zbujujuće, efektivno i efikasno voditi operaciju"

71. Prema priručniku Hrvatske vojske, artiljerijska vatra je "temelj napadnog sistema u svakoj operaciji". Artiljerijska paljba za vreme operacije Oluja bila je glavna osovina kampanje.

72. Važan princip "Vojne doktrine vazduh zemlja" je da se uništi neprijatelj korišćenjem psiholoških tehnika i trikova, poznatim kao PSY-OPS (psihološke operacije). PSY-OPS je brutalno korišten za vreme operacije "Oluja". Po priznanju Hrvatske, godinu nakon Oluje, za glasine, pogrešne informacije, propagandu, širenje straha i panike je bio zadužen Odsjek za politička pitanja u Hrvatskoj vojsci, a te metode su korištene protiv Srba u Krajini. Vidi "Osnove operacija koje je izvela Hrvatska vojska", oktobar 1995.

73. Dva do tri dana prije pokretanja operacije "Oluja" u avgustu 1995. zapadnjački sistem PSY-OPS kampanje dezinformisanja pokrenut je protiv srpskih civila u Krajini. Autoritativni komentatori na televiziji širili su vijesti da je napad hrvatskih snaga neizbježan. Njihova svrha je bila da usade strah i paniku u srpski narod. Propaganda se širila radiom, televizijom i drugim sredstvima lažno informišući Srbe da su slobodni da odu i da već veliki konvoji Srba napušta područje. U isto vreme su prikazivane mape "ekskluzivno hrvatskih" teritorija gdje su bile ucrtane "izlazne rute" srpskim civilima. Namejerno su davani kontradiktorni savjeti. Ako bi na radiju ili televiziji rekli da ne koriste sjeverni autoput kao izlaz iz Krajine, jer će biti gađani iz artiljerijskog naoružanja, oni koji bi krenuli južnim putem bili bi uistinu gađani granatama i bombama. Stalne i kontradiktorne glasine širile su se kroz ljude dok su oni napuštali teritoriju sa nešto svojih stvari. Izlazne rute su bile nasumično gađane, civili su ubijani na njihovom putu iz Krajine. Nijedan put nije bio siguran. Hrvatski željeni cilj je bio da se ta regija očisti od Srba, i nije bilo važno da li će biti mrtvih ili će neko biti dovoljno srećan da ostane živ, iako će sve svoje ostaviti za sobom i neće se nikada vratiti.

74. Kao što je "Vojna doktrina vazduh zemlja" iznjedrila izuzetno uspješnu operaciju "Pustinjska Oluja" u Iraku 1990., tako su one zajedno iznjedrile nelegalnu

izuzetno uspješnu akciju "Oluja" u Krajini 1995. Operacija "Oluja" je protjerala srpsko stanovništvo iz Krajine za manje od 72 časa, to je bila najveća i najuspješnija kopnena ofanziva u Evropi od II svjetskog rata.

75. Kasnije je hrvatska vlada izrazila svoju zahvalnost MPRI-u na njenoj pomoći u obuci njihove vojske. MPRI je unajmljen da trenira Bosansku vojsku nakon što je potpisan Dejtonski sporazum i nakon što je okončan rat u Jugoslaviji.

76. Intenzivna mržnja koju su Hrvati osjećali prema Srbima iskazuje se i u odlomcima iz optužnice protiv Ante Gotovine pred ICTY u Hagu.¹⁹ " Mnogi Srbi civili koji su ostali na ognjištima, ne želeći ih napustiti, tu spadaju ljudi koji nemaju nikakav vojni status i koji su bili nenaoružani, stariji ljudi, žene i invalidi, nezakonito su ubijeni u akciji "Oluja" i u operacijama ili akcijama nakon "Oluje". Kao dokaz tog djela imamo masovne grobnice. Vojnici su otvarali vatru na grupe civila. Pojedinci bi bili ubijeni iz bliza na ekzekutorski način, i mnogi su bili prisiljeni gledati kako im ubijaju članove porodice. Neki su sahranjivani živi a neki bacani u bunar. Neke žrtve su umrle nakon što bi ih na smrt izbolli noževima. Ljudi su misteriozno nestajali iz svojih kuća i iz susjedstva. Neki bi kasnije bili nađeni mrtvi a neki ni do danas nisu nađeni".

77. Gotovinina optužnica nastavlja "smerom kojim je išla "Oluja", nastavile su sljedeće operacije ili akcije, Hrvatske snage činile su nečovječna djela prema Srbima civilima i osobama koje nisu imale nikave veze sa neprijateljstvima, uključujući i osobe van borbe (hors de combat*), prouzrokujući takođe teške fizičke povrede, gađanjima, prebijanjem, šutiranjem i paljenjem ljudi, uključujući i intenzivno bombardovanje civilnih područja i vazdušne napade na civile u bjehu. Članovi porodica su često bili prinuđeni da gledaju dok su im članove porodice tukli i zlostavljali. Nehumani postupci i surov tretman su naročito bili nanošeni najranjivijoj grupi žrtava, a u to spadaju starije žene i civili po bolnicama.

* Hors de combat - u prevodu "van stroja"

78. Da li su pripadnici MPRI lično učestvovali u ovome genocidu nepozanto je i ne tvrdi se ovdje. Ali definitivno se tvrdi je da je MPRI obezbjedio sve što je potrebno da se sprovede genocid. I dobro poznati iz istorije masakr u Jasenovcu trebao je ukazati MPRI-u da će sprovođenje "Vojne doktrine vazduh zemlja" na miran narod najvjerovatnije za svoju posljedicu imati ubistva u cilju "čišćenja" koja će sprovesti Hrvatska armija kao što je opisano u optužnici u predhodna dva poglavlja.

79. U toku i odmah nakon operacije "Oluja", mine su bile postavljene u područjima visoke gustoće nastanjenosti. Rezultat toga je strah raseljenih Srba da se vrate u svoje domove oko kojih se nalaze minska polja. Godina 1995. nije kraj genocida. Kraj se još ne vidi jer su smrtonosna minaska polja i dalje prisutna.

80. Hrvatske snage uništile su oko 25.000 srpskih domova, 13.000 srpskih preduzeća, 56 medicinskih ustanova, 78 pravoslavnih crkava, 29 srpskih kulturnih muzeja, 181 srpsko pravoslavno groblje, 352 male trgovine, velike državne fabrike smještene u Krajini, 920 spomenika, 211 kafica i restorana i 410 zanatskih radnji koji su pripadali stanovnicima srpske nacionalnosti .

¹⁹ Ante Gotovina je zapovjednik zbornog područja u južnom djelu Krajine za vreme operacije "Oluja", i sad je optužen pred ICTY.

81. Bilo je jako malo pojedinačnih gubitaka kod UNPROFORA. Nemilosrdno bombardovanje Krajine tokom operacije "Oluja", uspjele su da izbjegne jedinice UNPROFORA, To im je uspjelo pomoću obučениh artiljeraca, koji su znali da pravilno naciljaju uz pomoć satelitskog navođenja u realnom vremenu.

82. Danas, velika većina krajinskih izbjeglica se nije vratila u Hrvatsku. Desetine hiljada Srba iz Krajine su nastavile da žive u izbjegličkim kampovima u okolici Beograda u Srbiji. Kao rezultat toga, hiljade srpskih sela i zaseoka su ostali u rušavenaama i do danas su nenastanjeni. Neočišćena minska polja i dalje sprečavaju povratak u mnoga područja Krajine.

83. Kanadski oficir UNPROFORA, general Andrew Leslie, svjedočio je pred ICTY na suđenju generalu Gotovini da su artiljerci po Gotovininoj naredbi intenzivno bombardovali srpska mjesta, gađajući uglavnom civilne mete tokom operacije "Oluja". UN snage u Krajini kasnije će utvrditi da je preko 80 % civilnih objekata u sektoru Jug potpuno uništeno ili oštećeno tako da se u njima ne može stanovati. Ova skoro potpuna uništenja stambenih objekata služila su kasnije u sprečavanju Srba da se vrate u Hrvatsku nakon prestanka genocida. Domovi koji nisu bili uništeni odmah su naseljeni hrvatskim porodicama.

84. Nakon 15 godina od operacije "Oluja", MPRI i njeni oficiri i zaposlenici su neprestano negirali da je kompanija umješana u obučavanje hrvatskih oružanih snaga prije "Oluje", i da su pomogli Hrvatskoj da isplanira i sprovede vojni plan za operaciju "Oluja". Uz to, MPRI i njeni oficiri i zaposlenici su uspješno prikrivali sve dokaze koje bi ih povezivali sa ovim aktivnostima.

85. Detalji o dubokoj umješanosti MPRI-a u operaciju "Oluja" su u zadnje vreme počeli da se pojavljuju u brojnim suđenjima za ratne zločine hrvatskim vojnicima i političarima pred ICTY-em. U zadnjih nekoliko godina, hrvatski vojni oficiri, poluzvanični časopisi hrvatske vojske i dokumenti Ministarstva odbrane počeli su da ukazuju na MPRI kao glavnog u planiranje i pripremanje Operacije "Oluja".

86. Dana 15. jula 2009., general Slobodan Praljak, bivši visoko rangirani hrvatski oficir i lični savjetnik Franje Tuđana, u operaciji „Oluja“, prilikom unakrsnog ispitivanja na svom suđenju svjedočio je sljedeće : "Zato smo unajmili organizaciju MPRI, sa vodećim američkim genarlima, koje smo platili i koji su nam pomogli da pripremimo "Bljesak"²⁰ i "Oluju". Oni su predlagali , a Franjo Tuđman je imenovao ljude, ali nije ih za kriviti ako nije sve pošlo po dobro.²¹

87. Godine 2005. u poluzvaničnoj publikaciji Hrvatske vojske "Polemos" osvjetljeno je učešće pripadnika MPRI-a u hrvatskim operativnim centrima u vreme

²⁰ Operacija "Bljesak" je bila direktni napad na Krajinu u Zapadnoj Slavoniji u maju 1995. Napad je prozrokovao stotine ubijenih Srba i preko 30.000 izbjeglica. Praljkovo svjedočenje implicira da su il akciju "Bljesak" osmislili MPRI. Ali tužitelj nema dovoljno dokaza da bi se mogao pozvati na to u ovoj žalbi

²¹ Transkript sa suđenja, strana 43098, 15 juli 2009. Tužilac v. Praljak (IT-04-74). Slobodan Praljak je opisan kao Stariji hrvatski vojni oficir, asistent Ministra odbrane I član vlade Herceg Bosne I kao savjetnik Franje Tuđmana.

akcije „Oluja“, i u njoj se govori da je MPRI "obezbjedio trening u "borbenoj obuci postrojbi, te su iz operacijskih središta pratili akcije HV-a"²²

88. Dok MPRI nastavlja sa negiranjem svoje umješnosti u Operaciju „Oluja“, privatno MPRI rado iznosi svoju ulogu u Operaciji „Oluja“ kako bi ostvario poslovne ugovore. Tuženik Ed Soysteru, osvrćući se na optužbe o umješnosti MPRI, rekao je: "Ali to je sjajan mit. Dobar je za naš posao."²³ Tako da plaćenici MPRI-a nastavljaju da obe činjenice koriste po potrebi - s jedne strane negiraju svoju odgovornost za operaciju „Oluja“ a sa druge strane uspijeh „Oluje“ koriste kao svoju reklamu da dokažu dokle su spremni da idu da bi zadovoljili svoje klijente.

Optužbe u zajedničkoj tužbi

89. Tužitelji žele potvrditi da je ova parnica zajednička tužba pod pravilom, 23(b) (3) i/ili 23(c) (4) u ime grupe ili podgrupe koja se sastoji od svih Srba nastanjenih u regionu Krajine, pre ili u toku izvođenja akcije Oluja (the "Class")

90. Tačan broj pripadnika grupe ili podgrupe nije trenutno poznat, ali se misli da ih ima desetine ili stotine hiljada. Pripadnici ove grupe su tako brojni da je nemoguće udruživanje svih njih.

91. Ali postoje pravna pitanja ili činjenice koji su zajednički svim članovima grupe, to su:

- a) Da li je Hrvatska imala namjeru da ubije što je više moguće Srba samo zato što su oni Srbi;
- b) Da li je Hrvatska htijela da protjera ostatak Srba van Krajine zauvijek;
- c) Da li je MPRI znao da Hrvatska ima specifičnu namjeru da ubije što je više moguće Srba na području Krajine samo zato što su Srbi;
- d) Da li je MPRI obezbjedio vojne planove koji su omogućilo brzo ubijanje i protjerivanje Srba;
- e) Da li je MPRI nabavio iz vana oružje, municiju, artiljeriju, teška transportna vozila što je sve omogućilo da dođe do genocida;
- f) Da li je MPRI obezbjedio informacije o vazдушnom navođenju sa satelita nad Krajinom kako bi artiljerija izbjegla gađanje trupa UNPROFORA;
- g) Da li bi bilo moguće Hrvatskoj da u roku od 72 sata ubije ili protjera Srbe iz Krajine da nisu imali pomoć MPRI kako je navedeno u gornjim paragrafima.

²² Marko Buklijaš, "Izobrazba časnika na Časničkoj školi HVU "Petar Zrinski" od 1994. do 1996.", POLEMOS: časopis za interdisciplinarna istraživanja rata i mira, Vol.VIII No.15-16 Prosinac 2005., na stranama od 85-103

²³ "Plaćenička, Inc." Ken Silverstin, Izvor: Washigton Business Forward Magazine (April, 2001)

93. Tužitelji traže restituciju od MPRI za njeno učestvovanje u genocidu 1995. koji su počinili Hrvati protiv Srba stanovnika Krajine - a to je oko 200.000 civila

94. Da bi se uspostavilo saučesništvo u genocidu, prvo je potrebno dokazati da se genocid desio, a drugo da su ga počinili Hrvati u Krajini 1995.

95. Definicija genocida je od riječi do riječi ista kao u Konvenciji o genocidu, u statutu USA, u statutu ICTY-a, i u Rimskom statutu na međunarodnom krivičnom sudu.

Genocid znači da je svaka od sledećih radnji učinjena sa namjerom da se u cijelosti ili djelomično uništi, nacionalna, etnička, rasna ili religijska grupa, kao što su:

- a) ubijanje članova grupe
- b) uzrokovanje ozbiljnih tjelesnih ili mentalnih povreda članovima grupe
- c) namjerno podvrgavanje grupe takvim životnim uslovima koji dovode do njenog potpunog ili djelomičnog fizičkog uništenja.

96. Hrvatska je za metu imala srpsku manjinu koju je granatirala za vreme operacije „Oluja“. Njena specifična namjera nije bila samo da proizvede fizičko uništenje te grupe u Krajini, nego i da se ubije što je više moguće pripadnika te grupe - samo zato jer su Srbi. Ako je cilj bio samo protjerivanje zašto su ih gađali i dalje dok su bježali? Ako je cilj bio samo protjerivanje, zašto nisu pokupili one koji su zaostali i transportovali ih gdje je potrebno, a ne ih ubijali i palili im domove? Uništavanje srpskih domova i postavljanje minskih polja ukazuje na namjeru da se zauvijek uništi zajednica Srba. Nema drugog naziva za ono što su učinili Hrvati osim genocida.

97. MPRI je odgovoran za učestvovanje u genocidu. Kao što kod praktično svakog zločina, može postojati tužba za naknadu štete koja se zasniva na tom zločinu: interes države je zastrašivanje, a civilnim žrtvama interes je dobijanje odštete.

98. Saučesništvo u genocidu je zaseban zločin po konvencionalnom međunarodnom pravu. U Konvenciji o prevenciji i kažnjavanju zločina genocida, 78 UNTS 277 (1948), Član III predviđa:

Slijedeća djela bit će kažnjiva:

- (a) genocid;
- (b) planiranje izvršenja genocida;
- (c) direktno i javno podsticanje na izvršenje genocida;
- (d) pokušaj genocida;
- (e) saučesništvo u genocidu.

Statut ICTY samo ponavlja Konvenciju o genocidu. Ipak postoji jedna varijacija u ICT za Ruandu. Nakon ponavljanja 5 kažnjivih djela (gore navedenih) u Članu 2, ICTR statut ima novu odredbu nazvanu "Individualna krivična odgovornost".

Član 6 paragraf 1 kaže: "Svaka osoba koja je planirala, podsticala, naređivala, počinila i na drugi način pomagala i podržavala planiranje, pripremu ili izvršenje zločina prema članu 2 do 4 sadašnjeg statuta, biće individualno prozivana za zločin."

Od člana 6 paragraf 1 pomaganje i podržavanje sa posebnim osvrtom na saučesništvo u genocidu (jednim od pet zločina navedenim u članu 2), jasno je da je pomaganje i podržavanje drugačije od saučesništva. Tako bi bilo moguće pomagača

i onog koji podržava smatrati samim saučesnikom. U suprotnosti s tim u članu 6 paragraf 1 ICTR statut obezbeđuje formulu za lični doprinos pravnoj odgovornosti za navedeni zločin. Tako da postoji jasna razlika u međunarodnom konvencionalnom pravu između saučesništva u genocidu i pomaganja i podsticanja.

99. Prilikom ratifikovanja konvencije o genocidu, SAD su dodale brojna ograničenja. Vidi SAD "Ograničenja i razumjevanje Ženevske konvencije, 28 ILM 752 (1989)". Nijedna od ovih odredbi ne dotiče se saučesništva u genocidu. U pravnoj implementaciji Konvencije o zločinu genocida ništa se ne odnosi na zločin saučesništvo. Ali SAD nisu nikad ulagale prigovor kada se Saučesništvo pojavljuje stoji kao zaseban zločin po međunarodnom pravu. Na taj da djelo saučesništva u Genocidu ostaje ratifikovano od strane SAD. Dio je vrhovnog zakona zemlje po članu VI Ustava.

100. Kada bi se ovaj slučaj zasnivao samo na Konvenciji o genocidu koju je SAD ratifikovala i koja je tako postala vrhovnim zakonom u zemlji, onda bi se moglo postaviti pitanje da li je Konvencija samoizvršna u smislu da se privatno pravo može zasnivati na njoj. Kako nema ništa u konvenciji ili u implementaciji ovog prava što postavlja pitanje *samoizvršenja*, Konvencija se u cijelosti mora interpretirati kao samoizvršna. Često citirano mišljenje okružnog suda nudi funkcionalnu analizu samoizvršenja u raspravi. Relevantna formula je sljedeća:

Stepen u kome međunarodni sporazumi uspostavljaju afirmativnu i pravno obavezujuću obligaciju bez implementiranja leigislative mora da se odredi za svaki slučaj na osnovu referenci na brojne kontekstualne faktore: 1) na osnovu svrhe ugovora i ciljeva njegovovih tvoraca, 2) na osnovu postojanja domaće procedure i institucija za direktnu implementaciju, 3) na osnovu dostupnosti i izvodljivosti sprovođenja alternativnih metoda i 4) i na osnovu trenutnih i dugotrajnih socijalnih posljedica samoizvršivosti ili nesamoizvršivosti.

Hendel v. Artukovic, 601 F. Supp. 1471 (D.C.Cal.1985).

Kada ugovor koji se interpretira uključuje genocid, sva četiri faktora ukazuju na isti pravac. Genocid može biti počinjen i u vreme rata i u vreme mira. Može ga počiniti više osoba a to može biti i samo jedna osoba.²⁴ Može da bude počinjen unutar granica jedne zemlje ili među dve ili više zemalja. To je jedno od najosuđivanijih djela u cijelom međunarodnom pravu. Ako se primjene sva četiri faktora nema sumnje da je 1) svrha ugovora i cilj njegovih tvoraca u *poravnanju* u cilju zastrašivanja i kažnjavanja genocida svim pravnim sredstvima, krivičnim i civilnim. 2) Sudovi u SAD su *priglagodeni* za određivanje odgovornosti za genocid, skoro kao i sudovi bilo koje zemlje koja je "*Univrezalni zakon*" stavila iznad genocida i zločina protiv čovječnosti.

3) bez obzora da li su alternativne metode sprovodljive *ili izvođenje nije*, u određenom slučaju genocida, izgovor su za nadležnost. 4.) odmah stvara dugotrajne socijalne posljedice na samo izvršivosti ili nesamoizvršivost može samo biti povoljna preko granica *samouzdrživosti*. Ne bi trebalo postojati "mjesto za sakriti" za nijednu osobu koja je počinila zločin. Počinioci ne bi trebalo da dobiju azil u SAD čak i ako tužilac ne želi da ih procesuiru (zbog političke zabrinutosti, npr.) . Privatne civilne tužbe protiv počinioaca mogu ostaviti pristup tužiocu ako su mu ruke politički vezane. sa sva 4 konsitucionalna faktora pobrojana pred Artukovićevim suđenjem , Konvencija o genocidu koju je SAD ratifikovali trebala bi biti *samoizdržljiva*.

²⁴ Vidi Tužilac v. Nikola Jorgić, vrhovni sud, Njemačka, 30 April 1999.

101. Čak i kada bi Konvencija o genocidu bila ne samo održiva, Tužitelji se ne oslanjaju na konvencionalno međunarodno pravo u tački I. Zabrana genocida je jedno od najjasnijih i najvažnijih pravila međunarodnog običajnog prava. Na međunarodnom vojnom sudu u Njembergu 1947, pre nego je Konvencija o Genocidu stupila na snagu, i pre usvajanja bilo koje druge rezolucije ili konvencije o genocidu, označeni optuženici su optuživani za:

"sprovođenje namjernog i sistematskog genocida; to se može vidjeti, u uništenjima rasa i nacionalnih grupa, protiv civilne populacije određenog okupiranog područja u cilju uništenja određene rase, klase ljudi, nacionalne, rasne ili religijske grupe, naročito Jevreja, Poljaka i Cigana.

2 „*Suđenje u za ratni zločin pred Međunarodnim vojnim sudom*“ 60 (1947) (optužnica)

102. Utoliko koliko je pravo u Njemberškom Vojnom sudu bilo ograničeno izvršenim djelima, ili povezanošću sa njima u Drugom svjetskom ratu, izbjegavali su da vode istrage o počinjenju genocida pre 1939. Kako god, kriminalnost genocida nije dovođena u pitanje po običajnom međunarodnom pravu nakon 1939. Vidi *Suđenje u Njembergu*, 6 F.R.D 69, 131 (1946). Genocid danas spada u *jus cogens*, normu običajnog međunarodnog prava.²⁵

103. *Saučesništvo* u genocidu je odvojen zločin od genocida prema konvencionalnom i običajnom međunarodnom pravu. Poštujući ovo proizilazi da je to odvojen zločin od planiranja po američkom krivičnom zakonu. Oboje i *saučesništvo* i planiranje su odvojeni od pomaganja i podstrekivanja. *Saučesništvo* je poseban zločin čak i kada je djelo genocida osujećeno, dok pomaganje i podstrekivanje mogu biti procesuirani samo ako se genocid zaista dogodio. Dalje, pomaganje i podstrekivanje mogu biti zasnovani na propustu činjenja - npr. čuvar banke koji je mogao sprečiti pljačku banke bez opasnosti po svoj život a nije djelovao nego je samo gledao kako se pljačka odvija, može biti osuđen na osnovu svog nečinjenja. Osoba koja nije djelovala - i nije bila u obavezi da djeluje ne može biti suđena za *saučesništvo* u genocidu. Vidi presudu Akayesu (ICTR-96-4TO, u paragrafu 548, Pretresno vijeće I, 2. septembar 1998).²⁶

104. Iako se osobi optuženoj za genocid mora dokazati specifična namjera da naudi naciji, etničkoj, rasnoj ili religijskoj grupi kao takvoj, taj zahtjev se ne odnosi na *saučesništvo* u genocidu. Kada bi se to uzelo u obzir onda bio on bio sudionik u zločinu genocida a ne *saučesnik*. Onda to ne bi bila dva odvojena zločina - već bi to spadalo pod planiranje.

Onda je još tu i univerzalno prepoznata razlika između počinjenja genocida i *saučesništva* u njemu. Kako je prikazano u predhodnim primjerima, osoba može biti osuđena za *saučesništvo* u zločinu kada je prodavala oružje počinioćima iako se možda potajno nadala da ga počinioći neće upotrebiti. Tako da prodavac može da ima samo namjeru da zaradi na prodaji oružja bez namjere da bilo ko bude ubijen.

105. *Međunarodni sudovi i tribunalni* na isti način zahtijevao *mens rea*, da je osoba koja je optužena za *saučesništvo* znala za namjere počinioća da poćini zloćin

²⁵ Anthea Elizabeth Roberts, Tradicionalni i Moderni pristup Običajnom međunarodnom pravu 757, 783 (2001) (a *jus cogens* norma je jedan od onih od kojih nema odstupanja)

²⁶ Kako je jedan komentator zaključio, "*saučesništvo* je

genocida, drugim riječima, ako osoba obezbjedi sredstva za počinjenje zločina dok je svjesna da će ta dobra najvjerojatnije poslužiti u svrhu počinjenja djela genocida, onda je zahtjev za postojanje mens rea zadovoljen. Vidi slučaj Krstić, Presuda na Žalbu, IT-98-33-A19, na 49-50 (april 2004)

106. Član 30 Rimskog statuta međunarodnog krivičnog suda definiše "znanje" na sledeći način " *Znanje znači svjesnot da okolnosti postoje ili da će proizvesti posljedice u sljedu događaja.*"

107. U globalu, MPRI je odgovoran za saučesništvo u zločinu ako su znali, ili su mogli znati, da su hrvatske oružane snage imale specifičnu namjeru da počine genocid. Sa detaljima iznijetim u ovoj Tužbi uzetih u cijelini i uzimajući u obzir njihov veliki broj, nema alternativnog objašnjenja za zaključak da je MPRI znao da njegov klijent Hrvatska ima namjeru da učini genocid.

108. Bez MPRI, genocid se ne bi mogao odigrati, zbog nevedenih razloga. MPRI je obezbjedio artiljeriju i druga sredstva i obezbeđio im uspješan vojni plan zasnovan na operaciji "Pustinjska Oluja" koji je upotrebjavao "Vojnu doktrinu vazduh zemlja". Ukratko uloga MPRI-ja je bila neophodna i dovoljna u omogućavanju genocida u Krajini.

109. Nabavljajući potrebno za počinjenje genocida, sa znanjem da Hrvatska ima specifičnu namjeru da ga počini, uspostavljena je odgovornost MPRI-a za počinjenje djela saučesništva u genocidu.

Zaključak

110. U svijetlu iznijetih činjenica Tužitelji zahtijevaju kao odštetu sumu od po 25.000 dolara po glavi. Ova suma predstavlja obeštećenje za nanesenu bol za koju je odgovoran MPRI.

111. Naknada od 25.000 po glavi za 200.000 žrtava genocida, kada se pomnoži dovodi do ukupnog iznosa od 5 milijardi. Sada, sa uračunatom godišnjom inflacijom od 5%, i ako uzmemo u obzir da je od tada prošlo 15 godina, dobijemo konačnu cifru u iznosu od 10.4 milijarde dolara.

Zbog toga, Tužitelji zahtijevaju od suda da im L-3 Korporacija isplati obeštećenje u iznosu od 10.4 milijardi dolara, plus bilo koje drugo obeštećenje za koje sud smatra da je pravedno i pošteno.